

Iona, de Marin Sorescu - semnificatii

"Iona" este un dialog viu despre raportul dintre constiinta si existenta din care orice umbra de echilibru socratic a disparut. Nu conteaza neaparat ce se intampla cu Iona, ci ceea ce spune el, cu setea sa de certitudine, cu nevroza congenitata de eternitate, de depasire a invlului efemer care intemniteaza viata.

Marea se distinge fie ca talazuire a vesniciei, fie ca spatiu instabil, incert. Pestii tulbura visele iar drumul lui Iona este presarat cu aluzii la prejudecatile caustice.

Cunoasterea de sine, o problema specifica teatrului de idei si un punct terminus dar si un punct de pornire, sunt elemente fundamentale ale operei.

Fiind noi insine si cunoscandu-ne mai intai ca fiinte singulare, ajungem in timp la "uomo nazionale" si apoi la "uomo universale".

Gestul din final al lui Iona de a-si spinteca propria burta poate fi inteles ca un gest al nevoii de a se infrange sau de a se stapani pe sine insusi dupa ce infrange colosul. Altii considera ca indreptand spre sine cutitul eliberator, Iona nu mimeaza nicidecum o sinucidere deoarece in piesa nu este vorba de drama unui individ, ci un dialog despre abstractii, astfel ca nimeni nu trebuie neaparat sa moara, deoarece sinuciderea ar insemna renuntare.

Moartea sa insemna nu sfarsitul, ci corectarea traiectoriei drumului cunoasterii, o deviere a acestuia spre interior. Sinuciderea echivaleaza cu sansa eliberarii totale: "razbim noi cumva la lumina". El renaste prin moarte in orizontul cunoasterii: "Si acum, daca stau sa ma gandesc, tot nu am avut dreptate. Am pornit-o bine. Dar drumul, el a gresit-o. Trebuia s-o ia in partea cealalta".

In concluzie, se poate afirma ca Iona, personaj-simbol, e vocea umanitatii penduland intre moarte si inviere. Metafora vorbind "toti ne nastem morti. Toti murim pe lume si strabatem timpul ce ne e dat, in interiorul unui chit, al unei inchisori, caci trupul e inchisoarea spiritului". Intreaga piesa e construita pe obsesia singuratatii omului modern.